

DE FESTA EN FESTA

Les festes que durant aquestes dates celebra la localitat, com les festes que celebrem, si els déus ho tenen a bé, al setembre, com les festes de Nadal, les de Pasqua, les de carrer i, en general, totes aquelles jornades festives que hem de festejar perquè toca no formen part de les coses que em son agradables, principalment per la seua abundància. Abans de seguir escrivint, he de prendre partit i avisar de que soc totalment contrari a l'excessiva proliferació de les festes d'obligatori compliment. Així, com que esteu avisats, qui tinga una altra opinió pot estalviar-se cinc minuts de lectura.

A aquestes hores ja us estareu preguntant el motiu que m'ha portat a acceptar omplir una fulla en una revista essencialment festera. Si no t'agraden les festes -teniu tot el dret a cavil·lar- sobrees en estos papers i en este espai i temps!

Bé, el motiu és raonablement, pense, dispensable. Una persona contrària a tantes festes obligatòries mai no ha tingut l'oportunitat de manifestar la seua opinió dins d'un niu d'addictes a la festa.

Durant estos dies només es dona l'oportunitat de manifestar la seua opinió a tots aquells que són favorables a la festa. A la ràdio només demanen opinió a la Reina de festes, a les festeres i als representants de penyes. A la tele local només xuplen càmera la Reina de festes, les festeres i els components de les penyes. Al programa de festes només se sent l'opinió de l'alcalde, que pot que dir l'alcalde, i la Reina de Festes.

En definitiva, que la informació que rodeja a les festes està descaradament manipulada. Tan sols sentim als partidaris de la festa, mai als que reduiríem el nombre de festes. Així que ací estic, disposat a manifestar la meua opinió contrària a tantes celebracions festives periòdiques, disposat a convertir-me, dictatorialment això sí, en portaveu de tots aquells que pensen com jo. Segur que en som molts, el mal és que tenim poca veu i, de vegades, por o vergonya a fer-nos escoltar.

Fóra d'instruccions i d'explicacions exculpadores, no caldria tanta explicació per a fer un cant a la festa, i sense adornar-me'n m'estic disculpant. La meua, i la de molts, n'estic segur, opinió reduccionista sobre les festes es fonamenta, és clar, en la nombrositat de les festes que se celebren a Vila-real.

Caldria dir que potser siguem l'únic poble en molts quilòmetres a la rodona en el que se commemoren, d'una forma tan manifesta, dues festes patronals a l'any a les que s'afegeixen un bon grapat de festetes corporatives, tribals, congregacionals o zonals.

En principi pareix que tallar l'activitat normal de la localitat durant vint dies cada any no és una postura gens lògica. Si ho comptabilitzem, resulta que ens passem quasi el deu per cent de l'any amb els cadafals pel carrer. Generalment, a quasi totes les poblacions, les festes es concentren al llarg de tres o quatre dies i, en altres casos duren una setmana. Però ací, potser ens sobren els diners, les festes s'amunteguen. Ara, amb les festes de Sant Pasqual, es dona l'esclat d'eixida i no pararem, entre festes institucionals i particulars, fins que les Puríssimes tornen la seua verge a sa casa.

I és que entre mig de Sant Pasqual i la Mare de Déu, tenim les festes d'estiu. Tots fruïm, o deuriem, de maset, xalet o villa pel terme. Tots tenim el millor maset a la millor zona i amb més gust i ganes que els altres. Com demostrar-ho? Fàcil, amb unes bones festes en honor a qualsevol santitat que estiguera de moda per la partida rural on s'enclava l'agrupació de masets. Si no hi ha sant, se'n penja un i qüestió arreglada.

Una vegada hem tornat dels masets i ja, per fi, els xiquets van a l'escola, baixem a la Mare de Déu de Gràcia i, amb eixa excusa tan ben mirada, ens muntem una nova barrilada que dura mig mes de setembre. No n'havíem tingut prou amb la setmana de cacaus i tramussos del terme!

Desmuntem els cadafals, netegem els carrers i ens disposem a treballar la resta de l'any seriosament quan, no t'estranyes, ens toca eixir al balcó per enganxar un fil del que pegen una "hortera" representació de banderes del món. No ho recordàvem, i ens hem plantat en les festes del carrer. Esta set-

mana la de nostra casa, la setmana que ve la del carrer dels pares, l'altra del dels sogres, de la cunyada, del germà. S'ha d'estar a totes, que després ens fan mala cara. A tot açò no cal oblidar la festa dels Lluïsos, dels XIII, de les Rosarieres, de les Puríssimes.

Ja estem a Nadal. Ara toquen les pilotes, la nit de cap d'any, el roscó, els reixos.

A febrer, els al·lèrgics a la festa obligatòria, no ho passem mal del tot, afortunadament els carnestoltes no han quallat a este poble, normalment és un mes trist, nuvolós, propens a quedar-se a casa i curar-se constipats, estalviar sense més remei després dels sis mesos anteriors i posar-se a règim per tal de baixar el colesterol. Déu, com a casa no s'està a cap lloc! I a març, que passa a març! De moment encara no han fet ninguna falla. Tot arribarà, hi ha qui té ganes de formar una filada de moros, així que els fallers no trigaran a florir, com la setmana de Pasqua. A disfressar-se de caperulla, a repartir caramels. Hem d'eixir del poble. Tu on vas?, jo a la Vall d'Aran. Jo a Egipte. Jo a París. Jo portaré els xiquets a EuroDisney. Doncs nosaltres ens anirem al Marroc. Encara no hem aconseguit lliurar-nos de la relaxació pasqüera quan l'Ajuntament ens reparteix el programa de les festes de Sant Pasqual. Tornem a començar.

Pense que tenim massa festes, que la quantitat és contrària a la qualitat. Pot ser seria millor plantejar-se la possibilitat de reformar el calendari festiu. Deixar una de les dues festivitats patronals com a festa principal de la localitat i descarregar en ella la major part del pressupost i de les energies. D'eixa forma podríem fruit de més varietat i qualitat en els actes programats, les festes no ens pareixerien la reposició d'una pel·lícula massa vista. L'altra festivitat podria emmarcar-se dins d'un àmbit més religiós, més cultural, més íntim. Qüestió d'imaginació i voluntat.

José Vte. Meneu

